

Πάντα τὰ ἔθνη

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ
ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΕΤΟΣ Λ'
ΤΕΥΧΟΣ 118
ΑΠΡΙΛΙΟΣ
ΜΑΪΟΣ
ΙΟΥΝΙΟΣ 2011

Yaoundé ᾿Αγιον Πάσχα, 2011

ΉΤΑΝ ἡ ἑβδομάδα τῆς Διακαινησίμου... εἶχαμε κάνει ἕνα μακρὺ ταξίδι –μέσα σέ ἀσυνήθιστα ὑψηλές θερμοκρασίες– μέχρι τίς Ἐκκλησιαστικές Κοινότητες τοῦ Βορείου Καμερούν, γιὰ νά ἑορτάσουμε μαζί τους τή χαρά τῆς Ἐνανστάσεως...

Ἦταν μαζί μου καί ὁ π. Εὐάγγελος, πού εἶχε φέρεи ἀπό τήν Ἑλλάδα, δυσεύρετα γιὰ τήν πραγματικότητα τοῦ τόπου, μικρά κεριά γιὰ τήν ἑορτή...

Γιὰ πρώτη φορά εἶχαμε τή δυνατότητα νά μοιράσουμε κεριά σ' ὅλο τό ἐκκλησιασμά... πῆραν μικροί καί μεγάλοι... Ψάλαμε τό «Χριστός Ἐνέστη» καί τά ἀνάψαμε...

Εἶπαμε καί δύο λόγια...

...Τά ἀναμμένα κεριά συμβολίζουν τό Φῶς τῆς Ἐνανστάσεως, συμβολίζουν τόν ἴδιο, τόν Χριστό, πού εἶπε: «Ἐγώ εἰμί τό φῶς τοῦ Κόσμου... καί αὐτός πού περπατᾷ στό σκοτάδι αὐτοῦ τοῦ κόσμου δέ γνωρίζει πού πηγαίνει...» καί πρέπει νά

περπατᾷμε πάντα μέ τό φῶς τῆς πίστεως, τόν Χριστό... καί ὅλοι ἐμεῖς πού γνωρίσαμε τόν Χριστό πρέπει νά εἶμαστε φῶς γιὰ ὅσους ἀδελφούς μας δέν Τόν ἔχουν γνωρίσει ἀκόμα...

Ἦπειτα ἄρχισε ἡ θεία Λειτουργία... ψάλαμε πολλές φορές τό «Χριστός Ἐνέστη»... μιὰ διάχυτη γαλήνη ἀπλώθηκε στά πρόσωπα ὄλων... σάν τή μωροδιά τοῦ θυμιάματος πού κατελάμβανε σιγά-σιγά τό χώρο τοῦ Ναοῦ...

Κοίταζα τά μικρά παιδιά καί τοὺς μεγάλους, πού κάποιες στιγμές ψάλλοντας κοιτοῦσαν ἐπίμονα τίς φλόγες τῶν κεριῶν... ὡς νά ἤθελαν νά τίς διαπεράσουν... ὡς νά προσπαθοῦσαν νά δοῦν μέσα ἀπό τό φῶς τους, ὅσα τοὺς εἶπαμε...

Νά προσπαθοῦσαν, ἄραγε, μ' αὐτόν τόν τρόπο νά συλλάβουν τό γεγονός... τῆς Φωτοφόρου Ἐνανστάσεως; Δέν μπόρεσα νά ξεκαθαρίσω τί ἀκριβῶς γινόταν στόν ἐσωτερικό τους κόσμο... ἀλλὰ στάθηκα στήν πρώτη πολὺτιμη στιγμή μιᾶς πρωτόγνωρης ἐμπειρίας... καί στήν ἀτμόσφαιρα τῆς ἑορτῆς, πού μέσα ἀπό ἀπλοῦς συμβολισμούς προσπαθεῖ νά ὀδηγήσει τή ζωή μας σ' ἕνα Πάσχα, μιὰ διάβαση, μέσα ἀπό τήν Ἐνάσταση, τήν ὁποία κηρύττουμε –σ' αὐτήν τήν ἐσχάτια τῆς Γῆς– καί πρὸς τήν ὁποία πορευόμεθα καί προσδοκοῦμε...

Γνωρίζοντας ὅτι, δέν εἶμαστε ἐμεῖς τό Φῶς... ἀλλὰ ἀπλῶς εἶμαστε ταπεινοί μεταλαμπαδευτές τοῦ Φωτός... πάντα αὐτές τίς ἡμέρες θά παρακύπτουμε καί θά παρακαλοῦμε τήν ἀγάπη Σας νά εὐχεσθε νά μὴ ἀποκάμουμε καί νά μὴ σβῆσει ἡ φλόγα τῆς πίστεως μπροστά ἀπό αὐτά... τά μάτια τῶν ἐθνῶν, πού προσπαθοῦν νά κάνουν καί δικό τους τό «Φῶς τοῦ κόσμου»...

Τὴν ἀγάπη τῆς πίστεως εἰς πάντας
«Χριστός Ἐνέστη!»...
Εὐχεσθε...

† ὁ Καμερούν Γρηγόριος

Μέτοχοι
ἢ Ἀμέτοχοι
«τῆς Χαρᾶς
τῶν Μαθητῶν»;

ΔΟΚΙΜΗ
ΑΠΟΚΩΔΙΚΟ-
ΠΟΙΗΣΕΩΣ
ΟΣΩΝ ΠΙΘΑΝΟΝ
ΔΥΣΚΟΛΑ
ΛΕΓΟΝΤΑΙ ΚΑΙ
ΑΚΟΜΑ
ΔΥΣΚΟΛΟΤΕΡΑ
ΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

Ἐπισκόπου Γρηγορίου
Μητροπολίτου Καμερούν

Μέσω τῶν διαφόρων Ἱεραποστολικῶν περιοδικῶν καί ἐκδόσεων, ἐκδηλώσεων, ὁμιλιῶν, συνάξεων καί ραδιο-τηλεοπτικῶν ἐκπομπῶν, προβάλλεται κατά καιροῦς –(ἄλλοτε ἐπιτυχῶς καί ἄλλοτε ἀνεπιτυχῶς, διότι δυστυχῶς συμβαίνει καί αὐτό!)– μέ διαφόρους τρόπους τό γεγονός τοῦ Ὁρθοδόξου Εὐαγγελισμοῦ τῶν Ἐθνῶν στήν Ἀφρική, Ἀσία, Ὠκεανία, Νότιο καί Κεντρική Ἀμερική κ.ἄ.

Προβαλλομένης ὅλης αὐτῆς τῆς προσπάθειάς, οὐσιαστικῶς, προβάλλεται μιά κίνησι μεταξύ δύο ἐκκλησιαστικῶν κόσμων...

1. Ὁ κόσμος μιᾶς δισχιλιετοῦς παγιωμένης καί διαμορφωμένης παραδόσεως τῶν ἀρχαίων Ἐκκλησιῶν ἡ ὁποία, ἐκ τοῦ «περισσεύματος τῆς καρδίας αὐτῆς» ἐξέρχεται τῶν ὁρίων τῆς καί Εὐαγγελίζεται τήν ἐν Χριστῷ σωτηρίαν καί,

2. ὁ κόσμος εἰς τόν ὁποῖον μεταφέρεται αὐτή ἡ διαμορφωμένη δισχιλιετής παράδοσις τῶν Ἀρχαίων Ἐκκλησιῶν, δηλαδή, ὁ χώρος τῆς κάθε νεοφύτου Ὁρθοδόξου Ἱεραποστολῆς...

Ἐνας κόσμος κατά πολὺ ἄγνωστος ἀκόμα ἐξ ἐπόψεως ἐθνολογικῆς, κοινωνιολογικῆς, ἱστορικῆς κ.λπ.

Θά μπορούσαμε νά χαρακτηρίσουμε τό γεγονός αὐτό, τήν κίνησι αὐτή, τήν μεταφορά αὐτῆς τῆς παραδόσεως, ὡς τό γεγονός τοῦ Εὐαγγελίου τῶν Ἐθνῶν;

Ἐκ πρώτης ὄψεως, νάί, θά μπορούσε νά χαρακτηρισθεῖ ἐπιτυχῶς ὡς Εὐαγγελισμός τῶν Ἐθνῶν.

Ἐάν ὅμως ἐμβαθύνουμε στό θέμα, στό τί ἀκριβῶς μεταφέρεται, στόν τρόπο καί στήν μέθοδο μέ τήν ὁποία γίνεται αὐτή ἡ μεταφορά τοῦ Εὐαγγελίου, καί στόν τρόπο μέ τόν ὁποῖο συντηρεῖται γιά νά παγιωθεῖ καί νά καρποφορήσει, θά μπορούσε κάποιος νά προβάλλει ἀρκετές ἐνστάσεις.

Διότι σ' αὐτήν τήν κίνησι γεννᾶται καί ἓνα βασικό ἐρώτημα:

Ἡ μεταφερομένη παράδοσις τί ἀκριβῶς περιλαμβάνει; Εἶναι μεταφορά τῆς Εὐαγγελικῆς Διδαχῆς καί τῆς –ἐξ αὐτῆς διαμορφωμένης ἤδη– Δογματικῆς διδασκαλίας καί τῆς λειτουργικῆς Παραδόσεως μόνον;

Εἶναι μεταφορά τῆς προσευχητικῆς παραδόσεως ὡς τρόπος θεραπείας καί προετοιμασίας τῆς συναντήσεως Θεοῦ καί ἀνθρώπου;

Εἶναι μεταφορά τῆς, ἐν γένει ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς; Τοῦ τρόπου καί τῆς ὀργανώσεως τῆς χριστιανικῆς φιλιανθρωπίας; Τῆς χριστιανικῆς ἠθικῆς;

Ἔστω ὅτι, μεταφέρονται ὅλα αὐτά ταυτόχρονα ἀπό κάποιον Ἱεραπόστολο καί ἔστω ὅτι, ἔχουμε βρεῖ τόν τρόπο νά μεταφερθοῦν ὅλα αὐτά μέ τήν ὀργάνωσι ἐκκλησιαστικῶν κοινοτήτων, κατηχητικῶν συνάξεων, σεμιναρίων ἐπιμορφωτικῶν ἡμερίδων, φιλιανθρωπικῶν ὁμάδων, κ.λπ.

Ἀμέσως ὅμως, ἀναφύεται τό ἐξῆς λογικό ἐρώτημα: «μέ ποιόν τρόπο συντηρεῖται, ὑποβοηθεῖται ἢ κάθε προσπάθεια μεταφορᾶς κάποιου εἴδους παραδόσεως;».

Γιά νά γίνει κατανοτό θά ἀρκεσθοῦμε νά ἀναφέρουμε τό ἐξῆς: ἡ Χριστιανική θεολογία περί ἐρμηνείας τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, περί δογματικῆς, λειτουργικῆς καί ἐν γένει ἠθικῆς διδασκαλίας, στίς Ἀρχαίες Ἐκκλησίες ἔχει μιά ἀπέραντη, διαχρονική καί πολυεπίπεδη γραμματεία γιά τήν ὑποστήριξι τῆς καί τήν συντήρησί τῆς ἢ ὁποία ἀνακυκλώνεται σέ κάθε ἐποχή μέ τίς ἀμέτρητες ἐρμηνείες, λόγους, διατριβές καί παρεμβάσεις, θεολόγων οἱ ὁποῖοι σέ κάθε ἐποχή προσπαθοῦν, ἀνεξάντλητα, νά ἐπικαιροποιήσουν τόν Λόγο τοῦ Εὐαγγελίου καί νά δώσουν περί αὐτοῦ, ἀληθῆ μαρτυρία– καί ὅλη αὐτή ἢ προσπάθεια μέσῳ βιβλιοθηκῶν, κέντρων μελετῶν καί ἐρευνῶν, ἐκδόσεων, λόγων, ὁμιλιῶν, θεολογικῶν καί Ἱερατικῶν Σχολῶν, χριστιανικῶν περιοδικῶν καί τελευταίως μέσῳ τῶν λεγομένων τεχνολογικῶν μέσων μαζικῆς ἐνημερώσεως.

Στίς Ἱεραποστολές τί ὑπάρχει ἀπό αὐτόν τόν πλοῦτο τῆς Χριστιανικῆς Γραμματείας;

Ἐλάχιστα ψήγματα καί πολλῆς φορές οὔτε τά βασικά...

Ἡ μετάφρασι σέ τοπικές προφορικές γλώσσες εἶναι ἓνα τεράστιο πρόβλημα διότι οἱ ἴδιες οἱ γλώσσες αὐτές –κατά πλησιοψηφία– ὅσο εὐκόλες εἶναι γιά μιά ἀπλή ἐπικοινωνία τόσο δύσκολες

εἶναι γιά μεταφορά θεολογικῆς, λειτουργικῆς κ.λπ. ὀρολογίας καθότι εἶναι

γλώσσες πού οἰκοδομοῦνται σέ ἀπλοῦστατα προφορικά

γραμματικά συστήματα καί ὅπου παρατηρεῖται ἔλλειψις

ἐπικρατεῖ ὁ δανεισμός λέξεων ἀπό τήν

κυρίαρχο γλώσσα τῆς πάσαι ποτέ ἀρχῆς τῆς

ἀποικίας μέ ἰδιαίτερο πάντα τρόπο καί γραφῆς

καί προφορᾶς προσαρμοσμένης στό χαρακτηρι-

στικό ἄκουσμα τῆς κάθε τοπικῆς γλώσσας...

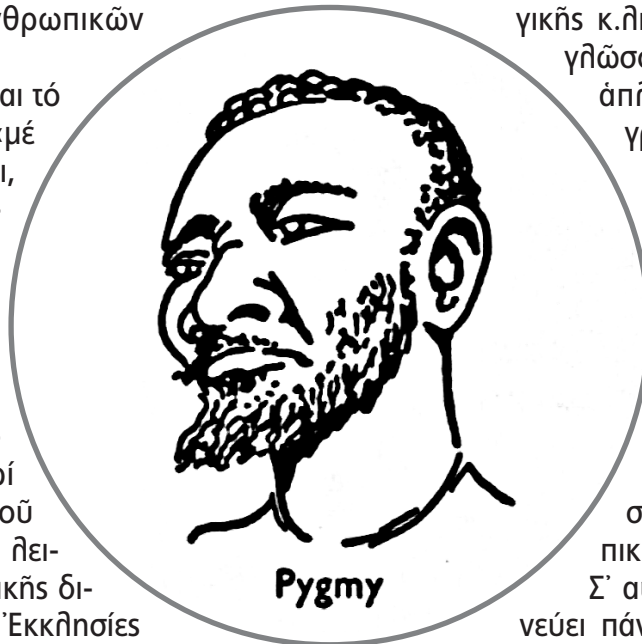
Σ' αὐτές τίς γλώσσες παραμογεύει πάντα ὁ κίνδυνος τῶν πρώ-

των ἐξερευνητῶν τῆς Αὐστραλίας πού,

ὅταν εἶδαν γιά πρώτη φορά τό γνωστό πλέον μαρσιποφόρο ζῶο, ρώτησαν κάποιον ἰθαγενή ὀδηγό πῶς λέγεται αὐτό τό ζῶο καί αὐτός ἀπήντησε «κανγκουρό».

Τό ὄνομα αὐτό καταχωρήθηκε ἐπίσημα σέ ὅλα τά ἐπιστημονικά ζωολογικά δελτία τῆς ἐποχῆς καί ὑπάρχει μέχρι σήμερα, ἀλλῆ μετά ἀπό χρόνια ἀνακάλυψαν ὅτι «κανγκουρό» στή γλώσσα τῶν ἰθαγενῶν σημαίνει ἀπλῶς: «δέν ξέρω, δέν γνωρίζω»!

Στόν Ὀρθόδοξο χῶρο μέ ἐξάρεσι τῆς Ἀγγλόφωνες χῶρες ὅπου κάποιος πολὺ εὐκόλα μπορεῖ νά βρεῖ σημαντικό μεταφρασμένο ὑλικό ἀπό τά

Ὁρθόδοξα Πανεπιστήμια τῆς Ἀμερικῆς, γιά τίς ὑπόλοιπες πολλῆς φορές δέν ὑπάρχουν οὔτε τά πλέον βασικά ἢ τά κενά τῆς λειτουργικῆς γραμματείας συμπληρώνονται ἀπό ἐκδόσεις τῶν ἐλληνο-ρῦθμων καθολικῶν –(οὐνιτών)– μέ ἓνα καταπληκτικό μείγμα ἀπό λειτουργικά στοιχεῖα καί λειτουργικό Τυπικό: Ἑλληνικῶν, Ρωσικῶν καί Συριακῶν λειτουργικῶν παραδόσεων, γιά γλώσσες ὅπως, ἡ Γαλλική, Ἱταλική, Ἰσπανική κ.λπ.

Βεβαίως, τό ὄλο σκηνικό αὐτῶν τῶν ἀναγκῶν ἔχει νά κάνει μέ τήν ὀργάνωσι καί τῶν διαφόρων Ἐθνικῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Ὁρθοδόξου Διασποράς καί ἐπειδή οἱ Ἐθνικές αὐτές Ἐκκλησίες αὐτοπροσδιορίσθησαν καί ὡς θεματοφύλακες τῶν Ἐθνικῶν γλωσσῶν τῶν διαφόρων κοινοτήτων, ἔπρεπε, λογικά νά περάσει τό χρονικό διάστημα τῆς δευτέρας καί τρίτης γενεᾶς –(πολλῆς φορές)– γιά νά ἀναγκασθοῦν νά ἐναρμονισθοῦν μέ τή γλώσσα τῆς ξενιῦ χώρας καί νά ἀρχίσουν νά ὑπάρχουν ἐκδοτικά ἐγχειρήματα θεολογικῆς ὑποστηρίξεως τῆς Ὁρθοδόξου παρουσίας στή Διασπορά.

Μπορεῖ λοιπόν ὁ κάθε Ἱεραπόστολος –(ὁ ὅποιος ἔστω ὅτι, εἶναι καί βαθύτατος γνώστης τῆς πατερικῆς γραμματείας)– νά ἀντικαταστήσει ὄλο τόν πλοῦτο τῆς Ὁρθοδόξου γραμματείας μέ ὅλες τίς προαναφερθεῖσες εὐκολίες, μέ μόνον τόν λόγο του καί κάποιες κατά καιροῦς μικροεκδόσεις φυλλαδίων;

Δυστυχῶς, τό πρόβλημα αὐτό παρατηρεῖται καί γεννᾶται κυρίως ἀπό τόν διαμορφωμένο ἤδη τρόπο ἐκφράσεως τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας

στίς Μητροπολιτικές περιφέρειες τῆς κάθε Διασποράς.

Γιά νά μπορέσουμε νά κατανοήσουμε καλύτερα τό πρόβλημα θά πρέπει νά ἀνατρέξουμε στήν ἐξῆς πραγματικότητα:

Ἐπὶ τῶν δύο τρόποι ἐκκλησιαστικῆς διακοινίας:

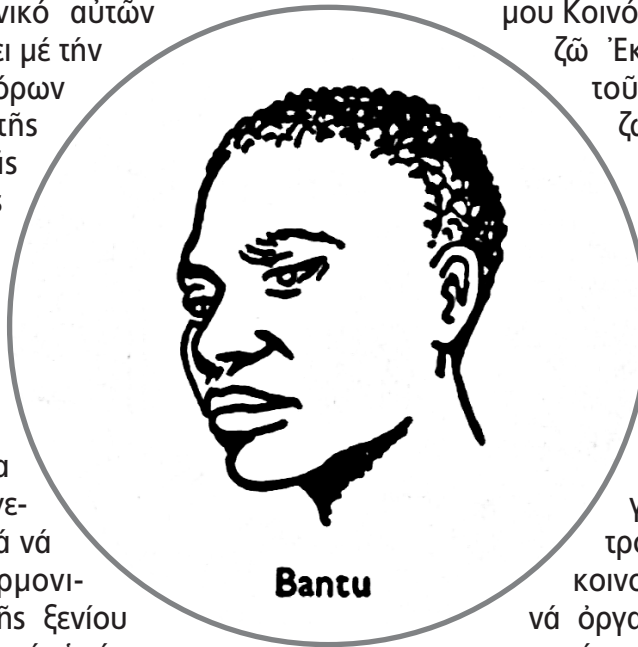
Α. Ὁ Ἀποστολικός τρόπος, δηλαδή, ἐξέρχομαι ἀπό τόν κόσμο μου, ἀπό τήν Ἐκκλησιαστική μου Κοινότητα –(ὅπου, ὑποτίθεται ὅτι

ζῶ Ἐκκλησιαστικῶς τό γεγονός τοῦ Εὐαγγελίου ὡς τρόπο ζωῆς, αὐτογνωσίας καί ὡς θεραπεία ἐναντι τοῦ θανάτου τῆς δυσκοινογνωστου ὑπάρξεώς μου καί ὄχι ὡς μιά φιλοσοφική ἢ κοινωνική ἰδεολογία)– καί μεταφέρω τό μήνυμα τοῦ Εὐαγγελίου σέ ἓναν κόσμο τόν ὅποιον δέν γνωρίζω καί αὐτός δέν γνωρίζει τόν Εὐαγγελικό τρόπο ὑπάρξεως καί τοῦ τόν κοινοποιῶ, δηλαδή τόν βοηθῶ νά ὀργανώσει ἐκκλησιαστικές θεραπευτικές κοινότητες ἐναντι κάθε ὑπο-

φώσκοντος θανάτου. Κοινότητες οἱ ὅποιες, θά αὐτοδαπανῶνται ὑπέρ ἑαυτῶν καί ἀλλήλων καί ὑπέρ παντός τοῦ κόσμου ἐπ' ἐλπίδι Ἀναστάσεως.

Κοινότητες οὐσιαστικῶς πού ἀπαντοῦν στήν πρᾶξι γιά τό γεγονός τῆς ὑπάρξεώς μας σ' αὐτόν τόν κόσμο, γιά τόν τρόπο μετοχῆς στήν χάρι τοῦ Θεοῦ καί τῆς παρουσίας τοῦ μυστηρίου τοῦ θανάτου στή ζωή μας...

Β. Ὁ τρόπος τῆς δισχιλιετοῦς παγιωμένης Χριστιανικῆς κοινωνίας ὅπου, ὁ κόσμος λέγει ὅτι ἀποδέχεται τό Εὐαγγελικό μήνυμα ὡς τρόπο ζωῆς –(στήν πραγματικότητα κάτι φταίει καί τό

Bantu

Εὐαγγελικό μήνυμα ἀπό τρόπο ζωῆς ἔχει μετατραπεί σέ μιά κουρασμένη κοινωνική ιδεολογία ἢ ἐθιμική παράδοσι ἢ ὁποία γιά πολλοὺς λόγους φαινομενικά παρουσιάζεται ὅτι, μᾶλλον, δέν καλύπτει τόν ἄνθρωπο καί τόν ὁδηγεῖ στή συνεχῆ ἀποχή ἀπό τόν ἐκκλησιαστικό τρόπο ζωῆς)– δέν ζεῖ στήν πλειοψηφία του, δηλαδή, Ὁρθοδόξως τό Εὐαγγέλιο ὡς θεραπεία τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως –καί ἡ Ἐκκλησία ἀπό τήν μεριά Της, καλεῖ συνεχῶς τόν ἄνθρωπο νά τόν ποιμά- νει ἀρκεῖ νά ἔλθει μέσα στόν «στενά» καθοριζόμενο Ἐκ- κλησιαστικό χῶρο, τόν χῶρο τοῦ ναοῦ...

Αὐτός ὁ τρόπος ὅμως, ἐμπεριέχει καί τόν ἐξῆς κίνδυνο: Ἡ ἔλθει ὁ κόσμος στήν Ἐκκλησία ἔχει ἡ Ἐκκλησία τόν τρόπο, τόν χῶρο καί τό κατάλληλο ἀνθρώπινο δυναμικό νά τόν ὑποδεχθεῖ, νά τόν διακονήσει κατάλλη- λα καί νά τόν ὁδηγήσει «εἰς νομάς σωτηρίου» δηλαδή νά τοῦ διδάξει τόν ἐκκλησιαστικό τρόπο τοῦ ζεῖν; Ἡ ἔρχεται ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος στήν Ἐκκλησία καί πρέπει ὅλα νά τοῦ εἶναι αὐτονότα; Δηλαδή, προσαρμόζεται αὐτό- ματα καί ζεῖ «ἐκκλησιαστικῶς» σέ ὅλες τίς πτυχές τῆς ζωῆς του!

Ἡ ἔχει, ἡ Ἐκκλησία, τοὺς ἀνθρώπους πού θά γί- νουν οἱ ὑποδοχεῖς, οἱ ξεναγοί – μυσταγωγοί καί οἱ διάκονοι τῆς κάθε προσωπικῆς πορείας ἀπό τόν ἀτομικό τρόπο ὑπάρξεως στόν Ἐκκλησιαστι- κό ἀνάλογο;

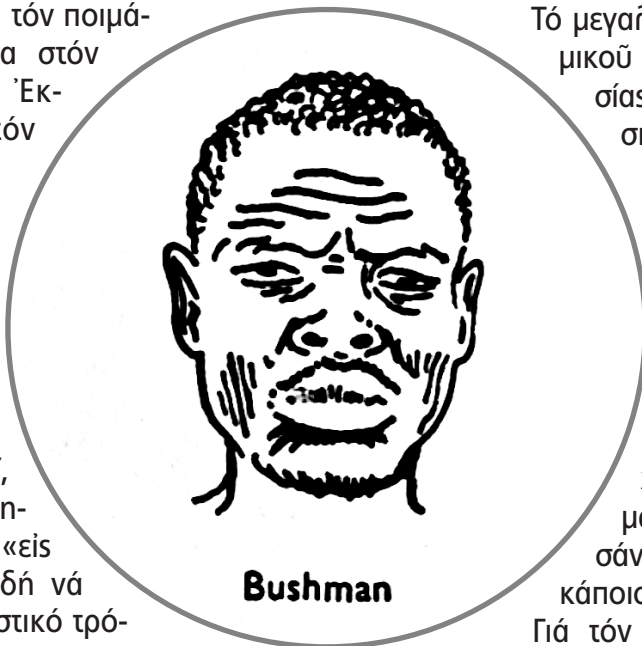
Προφανῶς, διαθέτει κάποιες μονάδες καταλλη- λου δυναμικοῦ, ἀλλά δέν διαθέτει αὐτές τίς δυνα- τότητες σέ εὐρεία κλίμακα καί γιά τόν λόγο αὐτό,

παραμένει ἱκανοποιημένη - ἀνικανοποίητη, σέ ὅ,τι κατά καιροὺς μπορεῖ νά διαθέσει, σέ αὐτό πού λέ- με Ἐσωτερική Διακονία Εὐαγγελισμοῦ καί οὐσια- στικῶς παρουσιάζεται παραπονούμενη γιά τήν ἀποχή τῶν βαπτισμένων μελῶν Της ἀπό τόν ἐκκλησιαστικό τρόπο ζωῆς καί γιά τήν ἐσκεμμένη ἢ ἄσκοπη ἀμέλεια τῆς ὑποστηρίξεως Της ἀπό τήν κάθε κρατούσα ἀρχή στήν κάθε ἔδρα τῶν δραστη- ριοτήτων Της.

Τό μεγαλύτερο ποσοστό τοῦ δυνα- μικοῦ τῆς κάθε Ἀρχαίας Ἐκκλη- σίας δαπανᾶται στήν συντήρη- σι τῆς ληθασμένης ιδέας ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι μιά παρα- δεδομένη, ἁγία κοινωνική ιδεολογία, ἀποτελεῖ ἀτο- μικό γεγονός, καί ἀνήκει στίς πατροπαράδοτες «κοινωνικές ἀξίες» πού πρέπει νά συντηρηθοῦν μέ κάθε τρόπο γιά νά μήν χάσουμε τήν κάθε ἐθνική μας ταυτότητα - κάτι δηλαδή σάν «μνημεῖο διατηρητέο» σέ κάποιον ιστορικό χῶρο.

Γιά τόν λόγο αὐτό χρησιμοποιεῖ πάντοτε μιά ὑποφώσκουσα διάθεσι –(πού ὑπάρχει ἀλλήλωστε σέ κάθε ἄνθρωπο ὅταν βρίσκε- ται ἐνώπιον δυσκολιῶν)– νά ἐγκωμιάζει καί νά ἐπαινεῖ κάποιο συγκεκριμένο κοινωνικό παρελ- θόν ὅπου ἡ ἐξωτερική αὐστηρότητα, κάποιων κατ' ὄνομα, «χριστιανικῶν ἠθῶν» ἦταν ἐργαλεῖο εὐρείας κλίμακος καί ἀποδοχῆς πράγμα πού δι- ευκόλυνε ἀφάνταστα τό ἔργο Της –καί οὐσιαστι- κά τό ἔργο τῶν ποιμένων της– νά μήν περιλημ- βάνει ἐκπλήξεις, κριτικές, διαφωνίες κ.λπ.

Ἡ ἔτσι καί σήμερα χάνει τό τρένο τῶν καιρῶν, τό τρένο τῆς ἐποχῆς τῆς ἀναπολῶντας νοσταλγικά ἢ ρομαντικά τό κάθε ὠραιοποιημένο χθές, ἀλλά

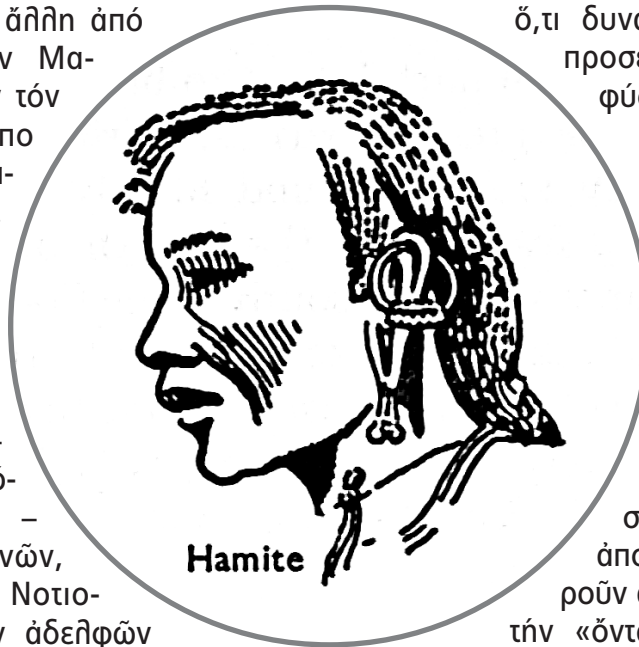

Bushman

ουσιαστικῶς ἀδυνατώντας νά ζήσει καί ἡ ἴδια στίς συνθήκες ἢ τίς ἀρχές τοῦ κάθε χθές.

Ἡ ἐμπειρία τῆς Ἱεραποστολῆς ἄν μή τί ἄλλο καλεῖ ὄλους ἐμᾶς πού ἀσχοιοῦμεθα μέ αὐτόν τόν ἀποστολικό κληρο, σέ μιάν ἄλληλη πραγματικότητα ἢ μορφή τῆς ὁποίας ἐνυπάρχει θεωρητικά καί καρδιακά σέ κάθε συνειδητό Χριστιανό –σέ κάθε πιστό πού γνωρίζει νά φέρει συνειδητά τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ– καί ἡ πραγματικότητα αὐτή δέν εἶναι ἄλληλη ἀπό τήν «πρώτη χαρά τῶν Μαθητῶν» ὅτι, «εὐρήκαμεν τόν Μεσσίαν» στό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ ἀπό τήν Ναζαρέτ καί ἀκοιουθήσαμε Αὐτόν καί «εἶδαμεν ὅπου μένει καί παρ' Αὐτῷ ἐμείναμεν» καί αὐτός ὁ τόπος δέν εἶναι ἄλλος ἀπό τόν ὑποκάρδιο πόθο τῆς σωτηρίας– «τῶν ἐν ἀγνωσίᾳ καί σκότει καί σκιᾷ θανάτου» – καθημένων Ἀφρικανῶν, Ἀσιατῶν, Ὀκεανίων, Νοτιο-Ἀμερικανῶν καί ἄλλων ἀδελφῶν μας, ἀλλά τό Ἀποστολικό ἔργο ἔχει ἀνάγκη μιᾶς πλειάδος Μαθητῶν, Προφητῶν, Διδασκάλων, Χαρισματούχων, Διακόνων μέ αὐτήν ἀκριβῶς τήν αἴσθηση καί προσέγγισι τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ γεγονότος γιά νά μπορέσει νά ριζώσει καί νά καρποφορήσει Ἀνάστασι.

Ἴσως πολλοί θεωρήσουν ὅτι αὐτές οἱ γραμμές ἀποτελοῦν μιᾶ σκληρή κριτική γιά τίς Ἀρχαῖες Ἐκκλησίες ἀλλά, ὅσα γράφονται καί ὅσα ἐννοοῦνται εἶναι ἀποτελέσματα τῆς διαδικασίας μιᾶς ἀνοικτῆς καί συνεχοῦς ἀπολογητικῆς πού ἐνυπάρχει καί συμβαδίζει μέ κάθε βῆμα τοῦ Ἀποστολικοῦ ἔργου.

Μιᾶς ἀπολογητικῆς πρὸς τὰ Ἴθνη γιά τό ἀναγκαῖον τῆς παρουσίας μας ἀνάμεσα σέ δεκάδες ἄλλες «ιεραποστολές» πού προηγήθηκαν ἡμῶν, σ' αὐτά τὰ Ἴθνη, οἱ ὁποῖες, καί δέν διαθέτουν τήν ἐμπειρία-ἐργαλεῖο καί τόν πλοῦτο τῆς Ὁρθόδοξου θεραπευτικῆς προσεγγίσεως τῆς σχέσεως Θεοῦ καί ἀνθρώπου, ἀλλά διδάσκουν περισσότερο ἓνα εἶδος κοινωνικῆς ἠθικῆς συμβιώσεως παρά, ἐνσάρκωσι τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ μέ ὅ,τι δυνατότητες, αὐτή ἡ κίνησι, προσέδωσε στήν ἀνθρώπινη φύσι.

Οὐσιαστικῶς, αὐτές οἱ «ιεραποστολές» δέν διαθέτουν τόν τρόπο διαγνώσεως καί θεραπευτικῆς τῶν παθῶν καί παθημάτων τοῦ παρόντος αἰῶνος διότι στηρίζουν τήν ὄλη τους ἱεραποστολική προσπάθεια σέ λανθασμένες ἢ περισσότερο σέ φιλοσοφικές βάσεις καί ἀπογοτεῦουν καί ταλαιπωροῦν ἀδίκως τοὺς, ἀναζητοῦντας τήν «ὄντως Ἀλήθειαν», ἀδελφοῦς μας.

Ἐκ παραλλήλου, αὐτές οἱ γραμμές ἀποτελοῦν καί προσπάθεια μιᾶς αὐτοκριτικῆς ἀπολογίας πρὸς τίς Ἀρχαῖες Ἐκκλησίες τίς ὁποῖες ἀτελῶς, ἀλλά μέ κάθε τρόπο καί κάθε θυσία πιστεύουμε ὅτι, ἐκπροσωποῦμε –εἴτε τό ἐπιθυμοῦν καί τίς ἐνδιαφέρει εἴτε ὄχι– σέ κάθε μας βῆμα καί ὄλα αὐτά: «ἵνα μή μωμηθεῖ ἡ διακονία» ἐκ τῶν ἀφανῶν– μά πραγματικῶν– καθημερινῶν, ὀγκωδεστάτων –καί συνεχῶς διογκουμένων– ποικίλων δυσκολιῶν μας.

Τήν τοῦ Κυρίου ἀγάπην καί τόν ἀσπασμόν τῆς πίστεως εἰς πάντας τοὺς Ἁγίους.

Παράδοση ιατροφαρμακευτικού υλικού στις φυλακές του Mbalmayo

Ἐπανόρθωση

Στό τεύχος μας ἀρ. 117, μιά τεχνική ἀβληψία παρέλειψε μιά φράση ἀπό τήν τρίτη παράγραφο τοῦ ἄρθρου τοῦ κ. Θανάση Παπαθανασίου, «Τό μπρίκι τοῦ Ἡλία Βουλγαράκη» (σ. 11). Δημοσιεύουμε στή συνέχεια τήν ἐν λόγῳ παράγραφο ἀκέραια: «Ἦταν γνωστό ὅτι τό γραφεῖο τοῦ Ἡλία Βουλγαράκη ἦταν ἐκ τῶν πλέον καθοργανωμένων καί ἐξοπλισμένων. Πέρα ἀπό τόν φοβερό «θησαυρό» του (τήν ἀποδεκτικὴν πατερικῆς γραμματείας αἰώνων), ὑπῆρχαν σέ μιά γωνιά ὄλα τά σύνεργα καφενεῖου: ἠλεκτρικό ματάκι, μπρίκι, καφέδες, ζάχαρη, ψυγιάκι, νερό, φλυτζανοκούταλα κ.λπ. Ἀνάμεσα σ' αὐτή τή γωνιά καί τόν μαθητὴ ἐκείνη τή στιγμή παρεμβάλλονταν μόλις δύο μέτρα (πανεύκολο νά δρασκελιστοῦν), παρεμβαλλόταν ὅμως κι ἓνα ἀόρατο τεῖχος (πανδύσκολο νά ὑπερπηδηθεῖ): ἓνα ἐσώψυχο τσίτωμα τοῦ μαθητῆ, λόγῳ τῆς πεποιθησῆς του ὅτι ἡ μετατροπὴ τῶν ὑποψηφίων σέ καφετζήδες τοῦ πάτρωνα, ἀποτελοῦσε σπὸρ ἀνυπόφορο. Γιά ἀπάντηση στό ἐρώτημα τοῦ δασκάλου, λοιπόν, ὁ μαθητὴς μούγκρισε μὲν κάτι σάν «ναί», ἀλλὰ μαρμάρωσε. Δέν κινήθηκε πρὸς τό καφενεδάκι, τό ὁποῖο ἐκείνη τή στιγμή ἔπαιρνε μέσα του ἐμβληματικὲς διαστάσεις, γιά τό πῶς ξεκινᾷ ἡ δυσμένεια, γιά τό τί θά χάσεις, γιά τό τί θά σώσεις κ.λπ. καί παρέμεινε μαρμαρωμένος».

Σπανό Τ. 10 • Σπυροπούλου Ἄ. 10 • Σταλάκη Α. 20 • Σταμάτη Ἄ. 25 • Σταματοπούλο Ἄ. 60 • Σταματοπούλου - Ρούσου Ἄ. 60 • Σταυρίδου Μ. 20 • Στέφα Γ. 250 • Στρούμπα Π. 20 • Συμεωνίδου Ἄ. 100 • Συρεγγέλα 50 • Σχολή Ἀπολυτρωτικὴ Ὑπ. Θεοτόκου 800 • Τεληνιάδου Π. 10 • Τζωρτζάκη Π. 50 • Τζώρτζη Μ. 20 • Τόλια Κ. 10 • Τουμπίδη Ἄ. 15 • Τούμπου Χ. 50 • Τριανταφυλλάκη Γ. 35 • Τριανταφυλλοπούλου Μ. 50 • Τριανταφυλλοῦ Ε. 10 • Τριλίβα Χ. 20 • Τσαβού Μ. 100 • Τσακάλη Κ. 50 • Τσαντήλα - Μόκκα Ἄ. 20 • Τσιγαρίδα Ε. 50 • Τσιγγάνο Γ. 50 • Τσικαλᾶ Δ. 30 • Τσίπα Ε. 700 • Τσιχλάκη Ἄ. 20 • Τσοβοῦ Ἄ. 50 • Τσουγκράνη Β. 10 • Τσουτσαῖο Ἡ. 1.000 • Φερμάν Ἄ. 200 • Φιλίππου Μ. 100 • Φούγια Κ. 200 • Φουριώτη Ἄ. 300 • Φράγκου Χ. 20 • Φώτη Μ. 20 • Χαϊράκη Σ. 10 • Χάληρη Ε. 30 • Χαμουρούδη Λ. 100 • Χαραλαμπίδου Β. 10 • Χάρη Ε. 50 • Χασικό Ν. 50 • Χατζηγεωργίου Μ. 50 • Χατζησταυρίδου Ἄ. 60 • Χριστοφορίδου Ε. 100 • Χρυσάγη Ἄ. 133,35 • Ψαθᾶ Ἄ. 50 • Ψαράκο Μ. 10 • Ψαρουδάκη Π. 150 • Ψαρρά Μ. 100 • Ψιαχογιᾶ Ἄ. 40.

Ἐπιμέλεια: Εὐάγγελος Δ. Ζουρδούμης